

Bevillinger, der ere blevne givne og have været godkjendte af begge Rigsdagens Thing og sanktionerede af os, erklære vi nu for ikke tilstrækkelige; vi ville ikke mere nøies med brugelige Finantslove — Brugeligheden er ikke bestridt fra Regjeringens Side — vi forlange, hvad vi kalde en fornuftig Finantslov, svarende til de Begreber, vi have om, hvad Statshusholdningens Krav fordrer, med andre Ord, vi forlange en ny Era paa Bevillingsomraadet, det forlange vi i sidste Øieblik, vi forlange det med en Kraft og Bestemthed, vi ikke tidligere have gjort gjældende i Landsstinget. Det er ikke det andet Thing, der træder i Spidsen for det, det er os, der træder i Spidsen for det andet Things Opposition, som faae det andet Thing til at følge os. For at sætte denne ny Era igjennem, erklære vi, Regjeringen, Folkethinget Krig paa Finantsloven; for at tvinge disse nye Forlangender igjennem er det, at vi rejse Striden i Landsstinget. Og dette gjør den høie Regjering samtidig med, at den billiger, at det eneste Middel til, at en saadan Forandring kunde roligt overveies, nemlig den midlertidige Finantslov, forkastes af Regjeringens egne Venner. For at det kan blive de ærede Medlemmer ganske klart, hvad denne Regjeringens Fordring gaar ud paa, og hvad den hele Fremgangsmaade bethyder, vil jeg særlig gjøre opmærksom paa, at det, Regjeringen forlanger af Folkethinget, er ikke det alene, at man skal lempe sig paa Finantsloven, gaa til andre Forslag og enes, nei, det er ganske særlig det, at man skal enes i Henhold til en ny saglig Overveielse. Regjeringen siger, og det Samme sige dens Venner: Grunden til, at vi ikke ville afvisesere ved denne Finantslov, som hydes os i Aar, og som vi for Resten have afviseseret ved igjennem en Række af Aar, er den, at vi ikke erkjende den Behandling, der har fundet Sted i Folkethinget, for tilstrækkelig saglig begrundet; vi tillægge ikke de saglige Grunde, der af Folkethinget ere anførte imod os, nogen Vægt, men paa den anden Side forlange vi jo heller ikke paa nogen Maade, at Folkethinget mod sit bedre Vidende og sin Erkjendelse skulde gaa bort fra de Beslutninger, som det har fattet; tværtimod, vi forlange, at det sammen med Landsstinget skal gjøre denne Sag til Gjenstand for en ny saglig Overveielse, og af denne nye saglige Overveielse skal fremgaa den endelige Finantslov, som vi ville anse for fornuftig. Jeg siger ikke Noget imod, at Regjeringen udtaler sig paa denne Maade, men naar en Regjering stiller sig saaledes, naar et Regjeringsparti hævder denne Betragtning,

at det forlanger en ny saglig Overveielse og venter af Oppositionen, at den skal frasaalde sine saglige Grunde i Kraft af en senere og bedre Overbevisning, er Forudsætningen for Berettigelsen af en saadan Fordring den, at man skaffer den fornødne Tid og Ro til Veie, for at Saadant kan ske. Det er den første Betingelse. Den næste Betingelse er den, at man har saa gode Grunde, at man kan overbevise sine Modstandere. Det er ganske vist en Betingelse, som ikke kan undværes, men den allerførste Betingelse er den, at det overhovedet er muligt. Hvad har nu den høie Regjering gjort med Hensyn til at skaffe den fornødne Tid og Ro til Veie til, at saadanne store og ny Forlangender kunne blive drøftede, og at en saadan saglig Overveielse fra først til sidst kan foretages? Med Hensyn til Roen har Regjeringen Intet gjort. Den har under Behandlingen her fra først af, skjøndt den blev opfordret til at udtale sig, forholdt sig temmelig passiv og tilbageholdende. Den høie Regjeringens Ordfører har navnlig været anonymt Forsætter i Bladene, særlig i Regjeringens eget Blad, som skrev paa en Maade, saa haanende og fornærmelig mod Folkethinget og imod Retsfølelsen her i Landet, at det kun kunde tjene til at hidse op i Stedet for at skaffe Ro til Veie. Hvad dernæst Tiden angaar, hvad har saa Regjeringen gjort for at skaffe den fornødne Tid? Den har reist Strid om den Lovs Indhold, hvis Vedtagelse var en Betingelse for, at der overhovedet kunde blive Tid til at forhandle; den har reist denne Strid paa en saa skarp og for Folkethinget saa hensynsløs Maade som vel muligt, paa en Maade, der har mødt Modstand, ikke blot fra selve den Opposition, der sædvanlig kæmper mod Regjeringen, men ogsaa udenfor den, paa en Maade, som ogsaa i det andet Thing er bleven betegnet som en konstitutionel Umulighed; og den har derefter, da Sagen var gaaet tilbage hertil til 4de Behandling, modtaget Erklæringer her fra dette Thing, der tydelig og klart gik ud paa: at man var villig til endnu at forhandle i Fællesudvalg; men ikke desto mindre er den, da Sagen kom tilbage til Landsstinget, enig med sit Parti der om at slaa den ihjel og gjøre Forhandling i Fællesudvalg umulig og derved tvinge Thingene til at tage deres endelige Beslutning inden den 1ste April. Med andre Ord, medens Folkethinget tilbyder den fornødne Tid til en Overveielse, som ikke er det behagelig, fordi Fordringen derom er fremsat paa en Maade, der ikke har været særlig hensynsfuld lige overfor dette Thing, saa nægter Regjeringen at modtage dette Tilbud.